

Bruksela, dnia 13.5.2025 r.
COM(2025) 245 final

2025/0117 (NLE)

Wniosek

DECYZJA RADY

dotycząca stanowiska, które ma być zajęte w imieniu Unii Europejskiej na 18. Posiedzeniu Komitetu Stron Konwencji Rady Europy o zapobieganiu i zwalczaniu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej, w odniesieniu do przyjęcia zaleceń i wniosków skierowanych do 10 państw będących Stronami oraz dotyczących wdrażania przez nie tej konwencji w zakresie kwestii związanych z instytucjami i administracją publiczną Unii

UZASADNIENIE

1. PRZEDMIOT WNIOSKU

Niniejszy wniosek dotyczy decyzji w sprawie stanowiska, które ma być zajęte w imieniu Unii na 18. posiedzeniu Komitetu Stron Konwencji Rady Europy o zapobieganiu i zwalczaniu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej (zwanej dalej „konwencją stambulską” lub „konwencją”) w dniach 5–6 czerwca 2025 r. w związku z przewidywanym przyjęciem ośmiu projektów zaleceń i dwóch projektów wniosków, skierowanych do 10 państw będących Stronami i dotyczących wdrażania przez nie konwencji².

2. KONTEKST WNIOSKU

2.1. Konwencja stambulska

W konwencji stambulskiej zawarto kompleksowy i zharmonizowany zbiór postanowień służących zapobieganiu i zwalczaniu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej w Europie i poza nią. Konwencja weszła w życie 1 sierpnia 2014 r.

UE podpisała konwencję w czerwcu 2017 r., a procedurę przystąpienia zakończyła 28 czerwca 2023 r. wraz ze złożeniem dwóch instrumentów zatwierdzenia, w wyniku czego konwencja weszła w życie dla Unii 1 października 2023 r. UE przystąpiła do konwencji w odniesieniu do kwestii wchodzących w zakres jej wyłącznych kompetencji, mianowicie instytucji Unii¹ i jej administracji publicznej oraz współpracy wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych, azylu i zasady non-refoulement². Konwencję podpisały wszystkie państwa członkowskie, a 22 z nich ją ratyfikowały³.

2.2. Komitet Stron

Komitet Stron⁴ składa się z przedstawicieli Stron konwencji. Strony muszą dołożyć starań, aby mianować – jako swoich przedstawicieli – ekspertów możliwie najwyższej rangi w obszarze zapobiegania i zwalczania przemocy wobec kobiet i przemocy domowej⁵. Zadania powierzone Komitetowi Stron wymieniono w punkcie 1 jego regulaminu wewnętrznego⁶. 1 października 2023 r. UE stała się Stroną konwencji stambulskiej, a tym samym członkiem Komitetu Stron (art. 67 ust. 1 konwencji).

¹ Decyzja Rady (UE) 2023/1075 z dnia 1 czerwca 2023 r. w sprawie zawarcia, w imieniu Unii Europejskiej, Konwencji Rady Europy o zapobieganiu i zwalczaniu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej w odniesieniu do instytucji i administracji publicznej Unii, Dz.U. L 143 I z 2.6.2023, s. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dec/2023/1075/oj>.

² Decyzja Rady (UE) 2023/1076 z dnia 1 czerwca 2023 r. w sprawie zawarcia, w imieniu Unii Europejskiej, Konwencji Rady Europy o zapobieganiu i zwalczaniu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej w odniesieniu do spraw związanych ze współpracą wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych, w odniesieniu do azylu i zasady non-refoulement, Dz.U. L 143 I z 2.6.2023, s. 4, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dec/2023/1076/oj>.

³ Stan ratyfikacji na dzień 24.04.2025 r.: AT (2013 r.); BE (2016 r.); CY (2017 r.); DE (2017 r.); DK (2014 r.); IE (2019 r.); EL (2018 r.); ES (2014 r.); EE (2017 r.); FI (2015 r.); FR (2014 r.); HR (2018 r.); IT (2013 r.); LU (2018 r.); MT (2014 r.); NL (2015 r.); PL (2015 r.); PT (2013 r.); RO (2016 r.); SI (2015 r.); SV (2014 r.); LV (2023 r.).

⁴ [Komitet Stron – Konwencja stambulska: zwalczanie przemocy wobec kobiet i przemocy domowej \(coe.int\)](http://www.coe.int).

⁵ Zasada 2.1.b regulaminu wewnętrznego Komitetu Stron.

⁶ Dokument IC-CP(2015)2 przyjęty 4 maja 2015 r.

2.3. Mechanizm monitorujący konwencji stambulskiej

W konwencji stambulskiej ustanowiono mechanizm monitorujący mający zapewnić jej skuteczne wdrożenie przez Strony⁷. Celem jest ocena sposobu, w jaki konwencja jest stosowana w praktyce, a także udzielenie Stronom wskazówek. Mechanizm monitorujący obejmuje dwa odrębne, lecz wzajemnie powiązane organy: niezależny organ ekspercki (Grupa Ekspertów do spraw Przeciwdziałania Przemocy wobec Kobiet i Przemocy Domowej, „GREVIO”) oraz Komitet Stron.

Zgodnie z art. 66 ust. 1 konwencji GREVIO jest niezależną grupą ekspertów, której zadaniem jest monitorowanie wdrażania konwencji stambulskiej w poszczególnych krajach. Procedurę monitorowania przedstawiono w art. 68 konwencji. Zgodnie z art. 68 ust. 1 konwencji nowe Strony zobowiązane są do przedstawienia sprawozdania dotyczącego środków legislacyjnych i innych środków wdrażających postanowienia konwencji, sporządzonego na podstawie kwestionariusza opracowanego przez GREVIO. GREVIO przygotowuje sprawozdanie dotyczące środków podjętych przez daną Stronę w celu wdrożenia konwencji oraz przekazuje sugestie i propozycje dotyczące sposobu rozwiązania przez Stronę zidentyfikowanych problemów⁸.

Zgodnie z art. 68 ust. 12 konwencji Komitet Stron może, na podstawie sprawozdań GREVIO, przyjąć zalecenia zaadresowane do Strony dotyczące wdrożenia konwencji oraz określić datę przekazania informacji na temat ich wdrożenia. W myśl tego postanowienia Komitet Stron przyjmuje zalecenia dla Stron zawierające rozróżnienie między działaniami, które należy podjąć jak najszybciej, przy czym istnieje wymóg złożenia sprawozdania w ciągu trzech lat, a działaniami, które – choć ważne – są drugorzędne pod względem pilności. Pod koniec wspomnianego trzyletniego okresu Strona musi przedłożyć Komitetowi Stron sprawozdanie z postępów we wdrażaniu zaadresowanych do niej zaleceń. Na podstawie tych informacji i wszelkich dodatkowo uzyskanych informacji Sekretariat Komitetu⁹ opracowuje wnioski dotyczące wdrożenia zaleceń w odniesieniu do każdej ze Stron objętych przeglądem, które to wnioski przyjmuje Komitet Stron.

Jako że procedura oceny wyjściowej została zakończona w odniesieniu do prawie wszystkich Stron, pod koniec 2022 r. członkowie GREVIO postanowili przystąpić do kolejnego etapu swojej oceny. Zgodnie z art. 68 ust. 3 konwencji, po przeprowadzeniu oceny wyjściowej, procedury oceny stosowane przez GREVIO dzieli się na cykle („cykle oceny tematycznej”). Pierwszy cykl oceny tematycznej zaplanowany na lata 2023–2031 zatytułowany jest „Budowanie zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości”. Ocena wyjściowa obejmowała około 60 artykułów konwencji stambulskiej, natomiast nowa procedura oceny tematycznej obejmuje 20 artykułów, a mianowicie art. 3, 7, 8, 11, 12, 14, 15, 16, 18, 20, 22, 25, 31, 48, 49, 50, 51, 52, 53 i 56. W artykułach tych określono normy dla organów egzekwowania prawa, podmiotów wymiaru sprawiedliwości w sprawach karnych, normy świadczenia ogólnych i specjalistycznych usług wsparcia dla ofiar oraz ogólne podejście mające na względzie przede wszystkim ofiary. Celem jest pogłębiona ocena tych obszarów, ze szczególnym uwzględnieniem postępów poczynionych odnośnie do każdego artykułu.

⁷ Art. 2 ust. 1 konwencji stambulskiej.

⁸ Art. 68 ust. 10 konwencji stambulskiej.

⁹ Obowiązującą procedurę nadzorowania wdrożenia oraz sprawozdawczości opisano w „Ramach nadzoru nad wdrażaniem zaleceń skierowanych do państw będących Stronami”, przyjętych przez Komitet Stron w dniu 13 kwietnia 2021 r., IC-CP/Inf(2021)2.

W swojej opinii 1/19 (opinia dotycząca konwencji stambulskiej) z dnia 6 października 2021 r. (EU:C:2021:832, pkt 305) Trybunał Sprawiedliwości potwierdził, że znaczna część zobowiązań wynikających z konwencji jest zasadniczo wiążąca dla Unii w odniesieniu do pracowników jej administracji oraz osób odwiedzających pomieszczenia i budynki jej instytucji, organów i jednostek organizacyjnych. Jeżeli chodzi o 20 postanowień szczegółowych, które obejmuje pierwszy cykl oceny tematycznej, Trybunał potwierdził, że 17 z tych postanowień ma zastosowanie również do Unii i jej administracji publicznej, a mianowicie wszystkie wyżej wymienione postanowienia z wyjątkiem art. 3, 31 i 48 konwencji. Jednocześnie zakres obowiązków Unii należy interpretować z uwzględnieniem jej szczególnego charakteru i uprawnień. Administracja publiczna UE nie posiada w szczególności uprawnień w zakresie egzekwowania prawa, dlatego zalecenia dotyczące kwestii związanych z egzekwowaniem prawa, takich jak wydawanie nakazów doraźnych, należy interpretować jako wymóg zapewnienia ofierze bezpieczeństwa w ramach uprawnień unijnej administracji publicznej, na przykład przez odmowę domniemanym sprawcom wstępu do pomieszczeń instytucji.

Na ostatnim posiedzeniu w grudniu 2024 r. Komitet Stron przyjął decyzję w sprawie zaleceń, które ma przyjąć w świetle sprawozdań GREVIO objętych pierwszym cyklem oceny tematycznej [IC-CP(2024)10 rev].

Dotychczasową praktyką stosowaną przez Komitet Stron było przyjmowanie zaleceń i wniosków w drodze konsensusu na posiedzeniach, które odbywają się zazwyczaj dwa razy w roku na wniosek¹⁰ jednej trzeciej Stron, Przewodniczącego Komitetu Stron lub Sekretarza Generalnego.

2.4. Planowane akty Komitetu Stron

Przewiduje się, że na 18. posiedzeniu w dniach 5–6 czerwca 2025 r. Komitet Stron przystąpi do przyjęcia następujących ośmiu projektów zaleceń na podstawie pierwszego cyklu oceny tematycznej i trzech projektów wniosków („przewidywane akty” lub „projekty zaleceń i wniosków”):

- zaleceń w sprawie zwiększenia zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Albanię [IC-CP(2025)2-prov];
- zaleceń w sprawie zwiększenia zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Austrię [IC-CP(2025)3-prov];
- zaleceń w sprawie zwiększenia zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Danię [IC-CP(2025)4-prov];
- zaleceń w sprawie zwiększenia zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Finlandię [IC-CP(2025)5-prov];
- zaleceń w sprawie zwiększenia zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Monako [IC-CP(2025)6-prov];

¹⁰ Art. 67 ust. 2 konwencji.

- zaleceń w sprawie zwiększenia zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Czarnogórę [IC-CP(2025)7-prov];
- zaleceń w sprawie zwiększenia zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Hiszpanię [IC-CP(2025)8-prov];
- zaleceń w sprawie zwiększenia zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Szwecję [IC-CP(2025)9-prov];
- wniosków w sprawie wykonania zaleceń dotyczących San Marino przyjętych przez Komitet Stron [IC-CP(2025)10-prov] oraz
- wniosków w sprawie wykonania zaleceń dotyczących Słowenii przyjętych przez Komitet Stron [IC-CP(2025)11-prov].

3. STANOWISKO, KTÓRE MA BYĆ ZAJĘTE W IMIENIU UNII

Przewidywane akty skierowane są do 10 państw będących Stronami i zawierają zalecenia (na podstawie procedury dotyczącej pierwszej oceny tematycznej) dotyczące środków, jakie należy podjąć w celu wdrożenia konwencji stambulskiej, a także wnioski dotyczące wdrażania wcześniejszych zaleceń przez państwa będące Stronami. Dotyczą one wykonania przez odpowiednie instytucje i administrację publiczną postanowień konwencji. Unia przystąpiła do konwencji w zakresie, w jakim dotyczy ona jej instytucji i administracji publicznej, oraz posiada wyłączne kompetencje do przyjmowania zobowiązań określonych w konwencji w odniesieniu do jej instytucji i administracji publicznej, w zakresie art. 336 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (UE). Należy zatem ustalić stanowisko, które ma być zajęte w imieniu Unii w Komitecie Stron w odniesieniu do instytucji i administracji publicznej Unii, ponieważ przewidywane akty mogą w decydujący sposób wpłynąć na treść prawa Unii, a mianowicie rzutować na przyszłą wykładnię odnośnych postanowień konwencji.

Projekty zaleceń i wniosków w sprawach wchodzących w zakres kompetencji Unii w odniesieniu do jej instytucji i administracji publicznej są zgodne z polityką i celami Unii i nie budzą żadnych zastrzeżeń w odniesieniu do prawa Unii. Proponuje się zatem, aby Unia nie sprzeciwiała się przyjęciu projektów zaleceń i wniosków na 18. posiedzeniu Komitetu Stron.

4. PODSTAWA PRAWNA

4.1. Proceduralna podstawa prawna

4.1.1. Zasady

Art. 218 ust. 9 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) określa tryb przyjmowania decyzji ustalających „stanowiska, które mają być zajęte w imieniu Unii w ramach organu utworzonego przez umowę, gdy organ ten ma przyjąć akty mające skutki prawne, z wyjątkiem aktów uzupełniających lub zmieniających ramy instytucjonalne umowy”.

Pojęcie „akty mające skutki prawne” obejmuje akty, które mają skutki prawne na mocy przepisów prawa międzynarodowego dotyczących danego organu. Obejmuje ono ponadto

instrumenty, które nie są wiążące na mocy prawa międzynarodowego, ale mogą „w sposób decydujący wywrzeć wpływ na treść przepisów przyjętych przez prawodawcę Unii”¹¹.

4.1.2. *Zastosowanie w niniejszej sprawie*

Komitet Stron jest organem ustanowionym na podstawie konwencji stambulskiej. Przewidywane akty, które mają zostać przyjęte przez Komitet Stron, stanowią akty mające skutki prawne. Przewidywane akty mogą mieć decydujący wpływ na treść prawa Unii, a mianowicie rzutować na wykładnię odnośnych postanowień konwencji stambulskiej w przyszłości. W związku z tym proceduralną podstawą prawną proponowanej decyzji jest art. 218 ust. 9 TFUE.

4.2. **Materialna podstawa prawna**

4.2.1. *Zasady*

Materialna podstawa prawna decyzji przyjętej w trybie art. 218 ust. 9 TFUE jest uzależniona głównie od celu i treści planowanego aktu, którego dotyczy stanowisko, które ma być zajęte w imieniu Unii. Jeżeli planowany akt ma dwojaki cel lub dwa elementy składowe, a jeden z tych celów lub elementów da się określić jako główny, zaś drugi ma jedynie poboczny charakter, decyzja przyjęta w trybie art. 218 ust. 9 TFUE musi mieć jedną materialną podstawę prawną, a mianowicie podstawę, której wymaga główny lub dominujący cel lub element składowy.

Jeżeli planowany akt ma jednocześnie wiele celów lub elementów składowych, które są nierozzerwalnie powiązane, a żaden nie ma charakteru pobocznego w stosunku do pozostałych, materialna podstawa prawna decyzji przyjętej w trybie art. 218 ust. 9 TFUE musi – na zasadzie wyjątku – obejmować różne, odpowiadające tym celom i elementom podstawy prawne.

4.2.2. *Zastosowanie w niniejszej sprawie*

Jeśli chodzi o materialną podstawę prawną planowanego aktu, UE przystąpiła do konwencji stambulskiej w odniesieniu do kwestii wchodzących w zakres jej wyłącznych kompetencji, mianowicie instytucji i administracji publicznej Unii¹² oraz w odniesieniu do spraw związanych ze współpracą wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych, azylu i zasady non-refoulement¹³. UE przystąpiła do konwencji stambulskiej w drodze dwóch odrębnych decyzji Rady, aby uwzględnić szczególne stanowisko Danii i Irlandii w odniesieniu do tytułu V TFUE. W związku z tym decyzję w sprawie stanowiska, które ma być zajęte w imieniu Unii w Komitecie Stron, trzeba również podzielić na dwie decyzje, o ile odnośne zalecenia lub wnioski dotyczą obu kwestii. Niniejsza decyzja dotyczy kwestii związanych z instytucjami i administracją publiczną Unii. W związku z tym materialną podstawą prawną wnioskowanej decyzji jest art. 336 TFUE.

¹¹ Wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 7 października 2014 r. w sprawie C-399/12 Niemcy przeciwko Radzie, ECLI:EU:C:2014:2258, pkt 61–64.

¹² Decyzja Rady (UE) 2023/1075 z dnia 1 czerwca 2023 r. w sprawie zawarcia, w imieniu Unii Europejskiej, Konwencji Rady Europy o zapobieganiu i zwalczaniu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej w odniesieniu do instytucji i administracji publicznej Unii (Dz.U. L 143 I z 2.6.2023, s. 1, ELI: <https://eur-lex.europa.eu/eli/dec/2023/1075/oj>).

¹³ Decyzja Rady (UE) 2023/1076 z dnia 1 czerwca 2023 r. w sprawie zawarcia, w imieniu Unii Europejskiej, Konwencji Rady Europy o zapobieganiu i zwalczaniu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej w odniesieniu do spraw związanych ze współpracą wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych, w odniesieniu do azylu i zasady non-refoulement (Dz.U. L 143 I z 2.6.2023, s. 4, ELI: <https://eur-lex.europa.eu/eli/dec/2023/1076/oj>).

4.3. Podsumowanie

Podstawą prawną proponowanej decyzji powinien być art. 336 TFUE w związku z art. 218 ust. 9 TFUE.

Wniosek

DECYZJA RADY

dotycząca stanowiska, które ma być zajęte w imieniu Unii Europejskiej na 18. Posiedzeniu Komitetu Stron Konwencji Rady Europy o zapobieganiu i zwalczaniu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej, w odniesieniu do przyjęcia zaleceń i wniosków skierowanych do 10 państw będących Stronami oraz dotyczących wdrażania przez nie tej konwencji w zakresie kwestii związanych z instytucjami i administracją publiczną Unii

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 336, w związku z art. 218 ust. 9,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Unia zawarła Konwencję Rady Europy o zapobieganiu i zwalczaniu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej (zwaną dalej „konwencją”) na podstawie decyzji Rady (UE) 2023/1075¹⁴ – w odniesieniu do instytucji i administracji publicznej Unii – oraz na podstawie decyzji Rady (UE) 2023/1076¹⁵ – w zakresie kwestii związanych ze współpracą wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych, w odniesieniu do azylu i zasady non-refoulement, o ile kwestie te wchodzą w zakres wyłącznych kompetencji Unii; konwencja weszła w życie w odniesieniu do Unii w dniu 1 października 2023 r.
- (2) Zgodnie z art. 66 ust. 1 Konwencji zadaniem Grupy Ekspertów do spraw Przeciwdziałania Przemocy wobec Kobiet i Przemocy Domowej (zwaną dalej „GREVIO”) jest monitorowanie wdrażania konwencji przez Strony. Zgodnie z art. 68 ust. 11 konwencji GREVIO ma przyjąć sprawozdanie i wnioski dotyczące środków podjętych przez daną Stronę w celu wdrożenia postanowień konwencji.
- (3) Zgodnie z art. 68 ust. 12 konwencji Komitet Stron może przyjąć zalecenia zaadresowane do danej Strony. Zalecenia opierają się na sprawozdaniu GREVIO oraz zawierają rozróżnienie między środkami, które zdaniem Komitetu Stron dana Strona powinna podjąć jak najszybciej, przy czym istnieje wymóg złożenia sprawozdania z podjętych działań Komitetowi Stron w ciągu trzech lat, a środkami, które – choć

¹⁴ Decyzja Rady (UE) 2023/1075 z dnia 1 czerwca 2023 r. w sprawie zawarcia, w imieniu Unii Europejskiej, Konwencji Rady Europy o zapobieganiu i zwalczaniu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej w odniesieniu do instytucji i administracji publicznej Unii (Dz.U. L 143 I z 2.6.2023, s. 1), [decyzja - 2023/1075 - PL - EUR-Lex](#).

¹⁵ Decyzja Rady (UE) 2023/1076 z dnia 1 czerwca 2023 r. w sprawie zawarcia, w imieniu Unii Europejskiej, Konwencji Rady Europy o zapobieganiu i zwalczaniu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej w odniesieniu do spraw związanych ze współpracą wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych, w odniesieniu do azylu i zasady non-refoulement (Dz.U. L 143 I z 2.6.2023, s. 4) [decyzja - 2023/1076 - PL - EUR-Lex](#).

ważne – nie są równorzędne pod względem pilności. Pod koniec trzyletniego okresu dana Strona musi złożyć Komitetowi Stron sprawozdanie z podjętych środków w dziesięciu konkretnych obszarach objętych zakresem konwencji. Na podstawie tych informacji oraz wszelkich dodatkowo uzyskanych informacji Komitet Stron przyjmuje wnioski dotyczące wykonania zaleceń, przygotowane przez jego Sekretariat.

- (4) W myśl art. 68 ust. 3 konwencji, po przeprowadzeniu oceny wyjściowej, procedury oceny stosowane przez GREVIO należy podzielić na cykle („cykle oceny tematycznej”). Pierwszy cykl oceny tematycznej zatytułowany jest „Budowanie zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości” i dotyczy 20 konkretnych artykułów konwencji, a mianowicie art. 3, 7, 8, 11, 12, 14, 15, 16, 18, 20, 22, 25, 31, 48, 49, 50, 51, 52, 53 i 56. – Na ostatnim posiedzeniu 17 grudnia 2024 r. Komitet Stron przyjął decyzję w sprawie zaleceń, które ma przyjąć w świetle sprawozdań GREVIO przyjętych w ramach jego pierwszego cyklu oceny tematycznej [IC-CP(2024)10 rev]..
- (5) Oczekuje się, że na 18. posiedzeniu w dniach 5–6 czerwca 2025 r. Komitet Stron przyjmie projekty ośmiu zaleceń w oparciu o pierwszy cykl oceny tematycznej pt. „Budowanie zaufania poprzez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości” oraz projekty dwóch wniosków w sprawie wdrażania konwencji przez 10 stron („projekty zaleceń i wniosków”):
- zaleceń w sprawie zwiększenia zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Albanie [IC-CP(2025)2-prov];
 - zaleceń w sprawie zwiększenia zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Austrię [IC-CP(2025)3-prov];
 - zaleceń w sprawie zwiększenia zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Danię [IC-CP(2025)4-prov];
 - zaleceń w sprawie zwiększenia zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Finlandię [IC-CP(2025)5-prov];
 - zaleceń w sprawie zwiększenia zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Monako [IC-CP(2025)6-prov];
 - zaleceń w sprawie zwiększenia zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Czarnogórę [IC-CP(2025)7-prov];
 - zaleceń w sprawie zwiększenia zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Hiszpanię [IC-CP(2025)8-prov];
 - zaleceń w sprawie zwiększenia zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Szwecję [IC-CP(2025)9-prov];
 - wniosków w sprawie wykonania zaleceń dotyczących San Marino przyjętych przez Komitet Stron [IC-CP(2025)10-prov] oraz

- wniosków w sprawie wykonania zaleceń dotyczących Słowenii przyjętych przez Komitet Stron [IC-CP(2025)11-prov].
- (6) Unia posiada wyłączne kompetencje do przyjmowania zobowiązań określonych w konwencji w odniesieniu do jej instytucji i administracji publicznej, w zakresie art. 336 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej. W swojej opinii 1/19 (decyzja dotycząca konwencji stambulskiej) z dnia 6 października 2021 r., EU:C:2021:832, pkt 305, Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej orzekł, że znaczna część zobowiązań wynikających z konwencji, odnoszących się do przyjęcia środków zapobiegawczych i ochronnych, jest zasadniczo wiążąca dla Unii Europejskiej w odniesieniu do pracowników jej administracji oraz osób odwiedzających pomieszczenia i budynki jej instytucji, organów i jednostek organizacyjnych. Co więcej, w pkt 307 tej opinii, Trybunał orzekł, że Unia nie powinna ograniczać się do wprowadzenia minimalnych wymogów lub środków wsparcia, lecz sama powinna zapewnić pełne wykonanie wspomnianych wyżej zobowiązań. Jednocześnie zakres obowiązków Unii należy interpretować z uwzględnieniem jej szczególnego charakteru i uprawnień. Administracja publiczna Unii nie posiada w szczególności uprawnień w zakresie egzekwowania prawa, dlatego zalecenia dotyczące kwestii związanych z egzekwowaniem prawa, takich jak wydawanie nakazów doraźnych, należy interpretować jako wymóg zapewnienia ofierze bezpieczeństwa w ramach uprawnień unijnej administracji publicznej, na przykład przez odmowę domniemanym sprawcom wstępu do pomieszczeń instytucji.
- (7) Projekty zaleceń i wniosków dotyczą wdrożenia postanowień konwencji, które mają zastosowanie również do Unii w odniesieniu do jej instytucji i administracji publicznej. Należy zatem ustalić stanowisko, które ma być zajęte w imieniu Unii w Komitecie Stron w odniesieniu do spraw związanych z instytucjami i administracją publiczną Unii, ponieważ przewidywane akty mogą w decydujący sposób wpłynąć na treść prawa Unii, a mianowicie rzutować na przyszłą wykładnię odnośnych postanowień konwencji.
- (8) Jeżeli chodzi o Albanię, projekty zaleceń w sprawie wdrażania przez to państwo konwencji zakładają, że konieczne jest zapewnienie wystarczającego i trwałego finansowania odpowiednich polityk i środków mających na celu zapobieganie wszelkim formom przemocy wobec kobiet i zwalczanie takich form przemocy, m.in. w drodze przejrzystych procedur dotyczących finansowania organizacji działających na rzecz praw kobiet (art. 8 konwencji); wspieranie kampanii lub programów uświadamiających oraz dokonywanie regularnej oceny ich wpływu (art. 12 konwencji); podjęcie działań w celu zwiększenia skuteczności szkolenia, m.in. ze względu na rotację personelu (art. 15 konwencji); rozszerzenie zakresu istniejących programów skierowanych do sprawców i wprowadzenie programów zaadresowanych do sprawców przestępstw na tle seksualnym (art. 16 konwencji); zwiększenie finansowania i liczby dostępnych usług dla kobiet będących ofiarami, zwłaszcza dla kobiet o specjalnych potrzebach (art. 20 konwencji); umożliwienie ofiarom dostępu do kompleksowej opieki zdrowotnej (art. 20 konwencji); finansowanie infolinii (art. 22 konwencji); zagwarantowanie ofiarom przemocy seksualnej dostępu do bezpłatnych badań z zakresu medycyny sądowej (art. 25 konwencji); wprowadzenie środków mających na celu poprawę zgłaszania przez kobiety będące ofiarami aktów przemocy oraz zapewnienie reakcji mającej na względzie przede wszystkim ofiarę i uwzględniającej aspekt płci (art. 49 i 50); stosowanie procedur oceny ryzyka i zarządzania ryzykiem w sprawach dotyczących wszystkich form przemocy objętych zakresem konwencji (art. 51 konwencji); lepsze stosowanie nakazów doraźnych

(art. 52 konwencji); zapewnienie stosowania nakazów ochronnych i umożliwienie wszystkim ofiarom wystąpienia o takie nakazy (art. 53 konwencji); dokonywanie oceny wdrożenia środków ochrony i zapewnienie ich zgodności z konwencją (art. 56 konwencji). Ponieważ zalecenia w tych kwestiach są zgodne z polityką i celami Unii i nie budzą żadnych zastrzeżeń w odniesieniu do prawa Unii, stanowisko UE powinno polegać na niewnoszeniu sprzeciwu wobec przyjęcia zalecenia skierowanego do Albanii.

- (9) Jeżeli chodzi o Austrię, projekty zaleceń w sprawie wdrażania przez to państwo konwencji zakładają, że konieczne jest opracowanie długoterminowego kompleksowego planu działań lub długoterminowej kompleksowej strategii dotyczącej wszystkich form przemocy objętych zakresem konwencji (art. 7 konwencji); gromadzenie zdezagregowanych danych na temat liczby kobiet i dziewcząt, które zwracają się do służb socjalnych o pomoc, ponieważ doświadczyły przemocy (art. 11 konwencji); informowanie ofiar o dostępności służb wsparcia (art. 12 konwencji); monitorowanie sposobu, w jaki w materiałach dydaktycznych podchodzi się do kwestii związanych z przemocą domową i przemocą wobec kobiet (art. 14 konwencji); zapewnienie personelowi szkolenia w zakresie ogólnych usług wsparcia (art. 15 konwencji); umożliwienie ofiarom dostępu do trwałych i przystępnych cenowo możliwości zakwaterowania; wydawanie sprawozdań kryminalistycznych dokumentujących obrażenia (art. 20 konwencji); udostępnianie miejsc w schroniskach (art. 22 konwencji); utworzenie na terenie całego kraju nowych ośrodków świadczących pomoc ofiarom przemocy seksualnej, w których wykwalifikowani specjaliści będą udzielać wsparcia i kierować ofiary do odpowiednich służb zgodnie z konwencją; zapewnienie w międzyczasie, aby istniejące służby medyczne udzielały ofiarom odpowiedniego wsparcia (art. 25 konwencji); zadbanie o to, aby sankcje były współmierne do wagi przestępstwa we wszystkich sprawach dotyczących objętych zakresem konwencji form przemocy wobec kobiet (art. 49 i 50) oraz stosowanie nakazów ochronnych i unikanie luk czasowych między nakazami doraźnymi a nakazami ochronnymi (art. 52 i 53 konwencji). Ponieważ zalecenia w tych kwestiach są zgodne z polityką i celami Unii i nie budzą żadnych zastrzeżeń w odniesieniu do prawa Unii, stanowisko UE powinno polegać na niewnoszeniu sprzeciwu wobec przyjęcia zalecenia skierowanego do Austrii.
- (10) Jeżeli chodzi o Danię, projekt zalecenia w sprawie wdrażania przez to państwo konwencji zakłada, że konieczne jest zadbanie o to, aby w polityce kładziono niezbędny nacisk na związany z płcią charakter wszelkich form przemocy wobec kobiet i przemocy domowej (art. 7 konwencji); kontynuowanie wysiłków na rzecz sporządzania budżetu z uwzględnieniem aspektu płci (art. 8 konwencji); zagwarantowanie poufności gromadzenia danych (art. 11 konwencji); priorytetowe traktowanie podejścia uwzględniającego aspekt płci w inicjatywach zapobiegawczych (art. 12 konwencji); osiągnięcie możliwie jak największych efektów działań szkoleniowych przez czerpanie z wiedzy fachowej organizacji działających na rzecz praw kobiet (art. 15 konwencji); ustanowienie zinstytucjonalizowanych struktur współpracy z myślą o skutecznej współpracy wielu podmiotów (art. 18 konwencji); umożliwienie ofiarom dostępu do długoterminowego poradnictwa psychologicznego (art. 22 i 25 konwencji); szerzenie wśród podmiotów wymiaru sprawiedliwości w sprawach karnych wiedzy na temat nowych przepisów prawa karnego (art. 49 i 50 konwencji); dopilnowanie, aby ocena ryzyka była przeprowadzana w koordynacji z odpowiednimi podmiotami (art. 51 konwencji); częstsze stosowanie nakazów doraźnych i nakazów ochronnych w celu zapewnienia ofiarom ochrony (art. 52 i 53 konwencji) oraz właściwe wdrażanie środków ochrony ofiar w postępowaniach

przygotowawczych i sądowych (art. 56 konwencji). Ponieważ zalecenia w tych kwestiach są zgodne z polityką i celami Unii i nie budzą żadnych zastrzeżeń w odniesieniu do prawa Unii, stanowisko UE powinno polegać na niewnoszeniu sprzeciwu wobec przyjęcia zalecenia skierowanego do Danii.

- (11) Jeżeli chodzi o Finlandię, projekt zalecenia w sprawie wdrażania przez to państwo konwencji zakłada, że konieczne jest opracowanie długoterminowej strategii krajowej w celu zapewnienia kompleksowego i skoordynowanego podejścia (art. 7 konwencji); zapewnienie mechanizmów zrównoważonego finansowania organizacjom pozarządowym udzielającym ofiarom specjalistycznego wsparcia (art. 8 konwencji); ustanowienie znormalizowanych kategorii danych i zharmonizowanie systemów gromadzenia danych (art. 11 konwencji); regularne prowadzenie kampanii uświadamiających (art. 12 konwencji); dokonywanie ocen szkolenia i czerpanie z wiedzy fachowej organizacji działających na rzecz praw kobiet (art. 15 konwencji); ustanowienie programów skierowanych do sprawców przemocy domowej (art. 16 konwencji); ustanowienie zinstytucjonalizowanych, wielopodmiotowych struktur koordynacyjnych między odpowiednimi podmiotami (art. 18 konwencji); ustanowienie usług wsparcia, aby ułatwić ofiarom przezwyciężenie skutków doznanej przemocy i osiągnięcie niezależności (art. 20 konwencji); zapewnienie dostępności usług wsparcia (art. 22 konwencji); zadbanie o rozmieszczenie terytorialne ośrodków świadczących pomoc ofiarom gwałtów, tak aby zapewnić wsparcie wszystkim ofiarom przemocy seksualnej (art. 25 konwencji); zapewnienie terminowego prowadzenia dochodzeń i proaktywnego gromadzenia dowodów innych niż oświadczenia ofiar, aby umożliwić skuteczne ściganie przypadków przemocy wobec kobiet (art. 49 i 50 konwencji); wprowadzenie środków w celu ustanowienia systematycznie stosowanego znormalizowanego mechanizmu oceny ryzyka (art. 51 konwencji) oraz częstsze stosowanie nakazów doraźnych i lepsze stosowanie zakazów zbliżania się i nakazów ochronnych (art. 52 i 53 konwencji). Ponieważ zalecenia w tych kwestiach są zgodne z polityką i celami Unii i nie budzą żadnych zastrzeżeń w odniesieniu do prawa Unii, stanowisko UE powinno polegać na niewnoszeniu sprzeciwu wobec przyjęcia zalecenia skierowanego do Finlandii.
- (12) Jeżeli chodzi o Monako, projekt zalecenia w sprawie wdrażania przez to państwo konwencji zakłada, że konieczne jest opracowanie długoterminowej nadrzędnej strategii w celu zapewnienia kompleksowej i skoordynowanej polityki (art. 7 konwencji); kontynuowanie prac nad gromadzeniem danych dotyczących wszystkich objętych zakresem konwencji form przemocy wobec kobiet (art. 11 konwencji); rozszerzenie środków mających zapobiegać przemocy domowej na inne formy przemocy objęte zakresem konwencji (art. 12 konwencji); opracowanie materiałów dydaktycznych na temat przemocy wobec kobiet (art. 14 konwencji); opracowanie programów skierowanych do sprawców przemocy (art. 16 konwencji); ustanowienie infolinii dla kobiet będących ofiarami przemocy (art. 22 konwencji); utworzenie ośrodków świadczących pomoc ofiarom gwałtów lub przemocy seksualnej, tak aby ofiary miały dostęp do poradnictwa i wsparcia psychologicznego (art. 25 konwencji); zadbanie o to, aby specjaliści uczestniczący w postępowaniu karnym dysponowali wystarczającą wiedzą fachową i odbyli szkolenie uwzględniające aspekt płci (art. 49 i 50 konwencji); ujednoczenie praktyki dotyczącej skoordynowanej oceny ryzyka dla odpowiednich służb w odniesieniu do wszystkich form przemocy objętych zakresem konwencji (art. 51 konwencji) oraz zapewnienie ochrony praw i interesów ofiar podczas postępowań przygotowawczych i sądowych (art. 56 konwencji). Ponieważ zalecenia w tych kwestiach są zgodne z polityką i celami Unii i nie budzą żadnych

zastrzeżeń w odniesieniu do prawa Unii, stanowisko UE powinno polegać na niewnoszeniu sprzeciwu wobec przyjęcia zalecenia skierowanego do Monako.

- (13) Jeżeli chodzi o Czarnogórę, projekt zalecenia w sprawie wdrożenia przez to państwo konwencji zakłada, że konieczne jest zapewnienie odpowiednich zasobów ludzkich i środków finansowych na potrzeby polityk, środków i prawodawstwa mających na celu zapobieganie i zwalczanie przemocy wobec kobiet, a także zapewnienie organizacjom pozarządowym trwałego finansowania (art. 8 konwencji); gromadzenie zdezagregowanych danych przez wszystkie zainteresowane strony (art. 11 konwencji); zintensyfikowanie wysiłków na rzecz wdrożenia regularnych środków zapobiegawczych, prowadzenie kampanii uświadamiających i zwrócenie uwagi na podwyższone ryzyko przemocy, na jakie narażone są ofiary dyskryminacji interseksyjnej (art. 12 konwencji); zwiększenie wysiłków na rzecz zwalczania stereotypów i uprzedzeń wobec kobiet w dziedzinie edukacji formalnej, kultury i mediów (art. 14); zapewnienie szkolenia na temat przemocy wobec kobiet dla wszystkich specjalistów mających kontakt z ofiarami (art. 15 konwencji); ustanowienie i rozszerzenie zakresu programów adresowanych do sprawców przemocy domowej i sprawców przemocy seksualnej (art. 16 konwencji); dążenie do zacieśnienia współpracy wielopodmiotowej (art. 18 konwencji); zadbanie o to, aby świadczeniodawcy opieki zdrowotnej priorytetowo traktowali kobiety będące ofiarami przemocy i przemocy domowej oraz szanowali ich prywatność (art. 20 konwencji); zwiększenie dostępności specjalistycznych usług wsparcia i poradnictwa dla ofiar (art. 22 konwencji); utworzenie na terytorium całego kraju ośrodków świadczących pomoc ofiarom gwałtów lub przemocy seksualnej, aby zapewnić ofiarom wsparcie i poradnictwo psychologiczne (art. 25 konwencji); zapobieganie wielokrotnemu przesłuchiowaniu ofiar przemocy wobec kobiet (art. 49 i 50 konwencji); systematyczne prowadzenie oceny ryzyka w przypadku przemocy domowej (art. 51 konwencji); umożliwienie stosowania nakazów doraźnych i skuteczne monitorowanie nakazów ochronnych (art. 52 i 53 konwencji) oraz skuteczne stosowanie istniejących środków ochrony i wprowadzenie dodatkowych środków ochrony zgodnych z konwencją (art. 56 konwencji). Ponieważ zalecenia w tych kwestiach są zgodne z polityką i celami Unii i nie budzą żadnych zastrzeżeń w odniesieniu do prawa Unii, stanowisko UE powinno polegać na niewnoszeniu sprzeciwu wobec przyjęcia zalecenia skierowanego do Czarnogóry.
- (14) Jeżeli chodzi o Hiszpanię, projekt zalecenia w sprawie wdrożenia konwencji zakłada, że konieczne jest zaangażowanie organizacji pozarządowych w kształtowanie polityki oraz w ocenę polityk i środków (art. 7 konwencji); gromadzenie zdezagregowanych danych (art. 11 konwencji); nauczanie dzieci o kluczowym znaczeniu wyrażenia zgody w relacjach seksualnych (art. 14 konwencji); zintensyfikowanie szkolenia dla wszystkich odpowiednich specjalistów mających zawodowy kontakt z ofiarami i sprawcami przemocy wobec kobiet (art. 15 konwencji); zadbanie o większą zgodność programów skierowanych do sprawców z konwencją (art. 16 konwencji); ustanowienie wielopodmiotowych mechanizmów współpracy (art. 18 konwencji); zagwarantowanie ofiarom przemocy seksualnej dostępu do usług wsparcia (art. 25 konwencji); wyeliminowanie czynników, które uniemożliwiają ofiarom zgłaszanie aktów przemocy i prowadzą do wtórnej wiktymizacji (art. 49 i 50 konwencji) oraz zapewnienie właściwym organom stosowania nakazów doraźnych zgodnie z konwencją i wprowadzenie środków w celu właściwego zaradzenia naruszeniom nakazów ochronnych (art. 52 i 53 konwencji). Ponieważ zalecenia w tych kwestiach są zgodne z polityką i celami Unii i nie budzą żadnych zastrzeżeń w odniesieniu do

prawa Unii, stanowisko UE powinno polegać na niewnoszeniu sprzeciwu wobec przyjęcia zalecenia skierowanego do Hiszpanii.

- (15) Jeżeli chodzi o Szwecję, projekt zalecenia w sprawie wdrażania przez to państwo konwencji zakłada, że konieczne jest uwzględnianie w politykach dotyczących przemocy wobec kobiet potrzeb ofiar narażonych na dyskryminację interseksyjną, ocenianie wpływu strategii (art. 7 konwencji); zapewnienie zrównoważonych poziomów finansowania organizacji, które działają na rzecz praw kobiet i zarządzają specjalistycznymi usługami wsparcia (art. 8 konwencji); rozszerzenie zakresu środków zapobiegania wszelkim formom przemocy wobec kobiet (art. 12 konwencji); wprowadzenie do programów nauczania tematów i promowanie zasad wymienionych w art. 14 konwencji (art. 14 konwencji); wprowadzenie systematycznego szkolenia dla odpowiednich specjalistów w zakresie wszystkich form przemocy objętych zakresem konwencji oraz dokonywanie ocen takiego szkolenia (art. 15 konwencji); opracowanie norm minimalnych dotyczących programów skierowanych do sprawców zgodnie z konwencją i zapewnienie oceny (art. 16 konwencji); przyjęcie mechanizmów koordynacji i współpracy między właściwymi agencjami (art. 18 konwencji); zapewnienie ofiarom dostępu do opieki zdrowotnej bez dyskryminacji (art. 20); zapewnienie wszystkim ofiarom dostępu do schronisk (art. 22 konwencji); zapewnienie wystarczającej liczby ośrodków świadczących pomoc ofiarom gwałtów lub przemocy seksualnej w całym kraju (art. 25 konwencji); wprowadzenie środków zachęcających kobiety narażone na dyskryminację interseksyjną do zgłaszania aktów przemocy wobec nich (art. 49 i 50 konwencji); systematyczne i skoordynowane prowadzenie ocen ryzyka w odniesieniu do ofiar i ich dzieci (art. 51 konwencji) oraz wprowadzenie środków, aby nakazy doraźne, zakazy zbliżania się i nakazy ochronne („zakazy kontaktu w przypadku wspólnego miejsca zamieszkania”) były wydawane szybko ze skutkiem natychmiastowym i były skutecznie monitorowane (art. 52 i 53 konwencji). Ponieważ zalecenia w tych kwestiach są zgodne z polityką i celami Unii i nie budzą żadnych zastrzeżeń w odniesieniu do prawa Unii, stanowisko UE powinno polegać na niewnoszeniu sprzeciwu wobec przyjęcia zalecenia skierowanego do Szwecji.
- (16) Jeżeli chodzi o San Marino, projekty wniosków w sprawie wdrażania konwencji przez to państwo zakładają, że konieczne jest skoordynowanie działań między krajową instytucją koordynującą i organizacjami społeczeństwa obywatelskiego (art. 10 konwencji) oraz prowadzenie regularnych badań wiktyimizacyjnych i wspieranie działalności badawczej (art. 11 konwencji). Ponieważ wnioski w tych kwestiach są zgodne z polityką i celami Unii i nie budzą żadnych zastrzeżeń w odniesieniu do prawa Unii, stanowisko UE powinno polegać na niewnoszeniu sprzeciwu wobec przyjęcia wniosków skierowanych do San Marino.
- (17) Jeżeli chodzi o Słowenię, projekty wniosków w sprawie wdrażania przez to państwo konwencji zakładają, że konieczne jest przyznanie podmiotom w pełni zinstytucjonalizowanym roli organu koordynującego oraz zapewnienie niezbędnych zasobów ludzkich i środków finansowych (art. 10 konwencji); zapewnienie kompleksowego gromadzenia danych na temat wszystkich form przemocy na mocy konwencji (art. 11 konwencji) oraz wprowadzenie środków zachęcających do zgłaszania wszelkich form przemocy wobec kobiet (art. 49 i 50 konwencji). Ponieważ wnioski w tych kwestiach są zgodne z polityką i celami Unii i nie budzą żadnych zastrzeżeń w odniesieniu do prawa Unii, stanowisko UE powinno polegać na niewnoszeniu sprzeciwu wobec przyjęcia wniosków skierowanych do Słowenii,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Stanowisko, które ma być zajęte w imieniu Unii na 18. posiedzeniu Komitetu Stron ustanowionego na podstawie art. 67 konwencji, polega na niewnoszeniu sprzeciwu wobec przyjęcia następujących aktów:

- 1) zaleceń w sprawie zwiększenia zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Albanię [IC-CP(2025)2-prov];
- 2) zaleceń w sprawie zwiększenia zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Austrię [IC-CP(2025)3-prov];
- 3) zaleceń w sprawie zwiększenia zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Danię [IC-CP(2025)4-prov];
- 4) zaleceń w sprawie zwiększenia zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Finlandię [IC-CP(2025)5-prov];
- 5) zaleceń w sprawie zwiększenia zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Monako [IC-CP(2025)6-prov];
- 6) zaleceń w sprawie zwiększenia zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Czarnogórę [IC-CP(2025)7-prov];
- 7) zaleceń w sprawie zwiększenia zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Hiszpanię [IC-CP(2025)8-prov];
- 8) zaleceń w sprawie zwiększenia zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Szwecję [IC-CP(2025)9-prov];
- 9) wniosków w sprawie wykonania zaleceń dotyczących San Marino przyjętych przez Komitet Stron [IC-CP(2025)10-prov] oraz
- 10) wniosków w sprawie wykonania zaleceń dotyczących Słowenii przyjętych przez Komitet Stron [IC-CP(2025)11-prov].

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Sporządzono w Brukseli dnia r.

*W imieniu Rady
Przewodniczący*